

*Brieven
aan de
Duisternis*

BRIGID KEMMERER

VERTAALD DOOR TJALLING BOS

YOUNG AWESOME

Eerste druk 2017

Copyright © 2017 Brigid Kemmerer

Oorspronkelijke titel: *Letters to the Lost*

Oorspronkelijk verschenen bij Bloomsbury Children's Books, a registered trademark of Bloomsbury Publishing Plc

All rights reserved.

© 2017 vertaling: Tjalling Bos

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© 2017 vormgeving omslag: Colleen Andrews

Omslagbelettering en logo: Caren Limpens

Omslagfoto: Stocksy

Young & Awesome / www.youngandawesome.nl

Young & Awesome is een imprint van Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7300 4 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

HOOFDSTUK 1

Ik kan die foto niet uit mijn hoofd zetten. Een klein meisje in een bloemetjesjurk gilt in het donker. Overal zit bloed: op haar wangen, op haar jurk, en er zijn ook druppels op de grond gespat. Een geweer is op de stoffige weg naast haar gericht, maar je kunt de man niet zien, alleen zijn legerschoenen. Toen jij me de foto jaren geleden liet zien, heb je me verteld wie hem heeft gemaakt, maar ik herinner me alleen de gil, de bloemen, het bloed en het geweer.

Haar ouders hadden ergens de verkeerde afslag genomen of zo. In een oorlogsgebied misschien. Was het Irak? Ik denk dat het Irak was. Het is al een tijd geleden en ik weet niet meer precies hoe het zat. Ze namen de verkeerde afslag en een stel bange soldaten begon op de auto te schieten. Haar ouders waren meteen dood.

Het meisje had geluk.

Of juist niet?

Ik weet het niet.

Het eerste wat je ziet is de verschrikking, volmaakt vastgelegd op het gezicht van het meisje.

Dan zie je de details. Het bloed. De bloemen. Het geweer.

De legerschoenen.

Sommige van jouw foto's zijn net zo sterk. Ik zou waarschijnlijk aan jouw werk moeten denken. Het voelt niet goed om tegen jouw grafsteen te leunen en aan het talent van iemand anders te denken.

Ik kan er niets aan doen.

Je kunt het zien aan haar gezicht. Haar werkelijkheid wordt haar afgenomen en ze weet het.

Ze heeft haar moeder verloren en ze weet het.

Het is een foto vol verschrikkelijk verdriet.

Elke keer dat ik ernaar kijk, denk ik: ik weet precies hoe ze zich voelt.

Ik moet niet naar die brief blijven staren.

Ik heb de envelop alleen opgeraapt omdat we persoonlijke spullen bij de grafstenen moeten weghalen voordat we het gras maaien. Meestal doe ik kalm aan, want acht uur is acht uur en ik word er toch niet voor betaald.

Mijn vuile vingers hebben vlekken gemaakt langs de rand van het papier. Ik zou hem weg moeten gooien voordat iemand merkt dat ik hem heb aangeraakt.

Maar mijn ogen blijven de letters volgen. Het handschrift is netjes en regelmatig, maar niet volmaakt. Eerst weet ik niet wat mijn aandacht vasthoudt, maar dan begrijp ik het: de woorden zijn geschreven met een bevende hand. Een meisjeshand, denk ik. Met die ronde letters.

Ik kijk naar de grafsteen. Hij is vrij nieuw. Er zijn scherpe letters in het glanzende graniet gehakt. *Zoë Rebecca Thorne. Onze lieve vrouw en moeder.*

De sterfdatum geeft me een schok. Vijfentwintig mei, dit jaar. De dag waarop ik een hele fles whisky dronk en met mijn vaders pick-up een leeg kantoorgebouw ramde.

Vreemd: die datum is in mijn geheugen gegrift en ook in dat van iemand anders, maar om een heel andere reden.

Thorne. De naam komt me bekend voor, al weet ik niet waarom. Ze is pas een paar maanden dood en ze was vijfenveertig, dus misschien is het in het nieuws geweest.

Lang niet zo uitgebreid als ik, wed ik.

‘Hé, Murph! Wat voer jij uit?’

Ik schrik en laat de brief vallen. Melonhead, mijn ‘opzichter’, staat boven aan de heuvel en veegt met een zakdoek zijn bezwete voorhoofd af.

Hij heet natuurlijk niet echt Melonhead, maar ik heet ook niet Murph. Als hij *Murphy* mag verminken, doe ik dat met *Melendez*.

Het enige verschil is dat ik het niet in zijn gezicht zeg.

‘Sorry,’ roep ik. Daarna buk ik om de brief op te rapen.

‘Ik dacht dat jij dit stuk zou afmaken.’

‘Ja hoor.’

‘Anders moet ik het doen. Ik wil naar huis, jongen.’

Hij wil altijd naar huis. Hij heeft een dochttertje. Ze is drie en volledig bezeten van Disney-prinsessen. Ze kent al alle letters en cijfers. Vorige week had ze een verjaarsfeestje met vijftien kinderen van de peuterschool, en de vrouw van Melonhead had een taart gebakken.

Dat interesseert me allemaal geen moer, natuurlijk. Het lukt me gewoon niet om die vent de mond te snoeren. Daarom had ik gezegd dat ik dit deel alleen zou maaien.

‘Ik weet het,’ zeg ik. ‘Het komt voor elkaar.’

‘Anders teken ik je werkbriefje voor vandaag niet.’

Ik word razend en moet mezelf eraan herinneren dat hij het vast aan de rechter vertelt als ik tegen hem tekeerga. En ze heeft toch al een hekel aan me. ‘Ik zei dat ik het zou doen.’

Hij draait zich met een wegwerpgebaar om en loopt de heuvel af. Hij denkt dat ik hem belazer. Misschien heeft de vorige dat gedaan. Weet ik veel.

Even later hoor ik zijn maaimachine starten.

Ik zou de graven verder vrij moeten maken om te gaan maaien, maar ik doe het niet. De septemberzon brandt boven de begraafplaats en ik strijk natte haren van mijn voorhoofd. Je zou haast denken dat we in de tropen zijn, en niet in Annapolis in Maryland. Het leek overdreven dat Melonhead een doek om zijn hoofd had geknoopt, maar nu wou ik dat ik er ook een had.

Ik haat dit.

Ik weet dat ik dankbaar zou moeten zijn voor mijn taakstraf. Ik ben zeventien en eerst wilden ze me vervolgen als volwassene. Maar ik heb niemand

doodgereden. Alleen schade aangericht. En grasmaaien op een begraafplaats is geen doodstraf, al is de dood overal om me heen.

Toch vind ik dit vreselijk. Ik zeg wel dat het me niet kan schelen hoe mensen over me denken, maar dat is niet waar. Hoe zou jij het vinden als iedereen dacht dat je een tikkende tijdbom was? De school is pas een paar weken geleden weer begonnen, maar de helft van de leraren schijnt te denken dat ik elk ogenblik om me heen kan gaan schieten. Ik zie het al staan onder mijn foto in het jaarboek: *Declan Murphy zal hoogstwaarschijnlijk een misdaad begaan.*

Om je rot te lachen, als het niet zo treurig was.

Ik lees de brief nog een keer. Uit elk woord spreekt verdriet. Een verdriet waardoor je brieven schrijft aan iemand die ze nooit zal lezen. Een verdriet waardoor je je alléén voelt, en dat volgens jou nog nooit iemand anders heeft gehad.

Mijn blik blijft hangen bij de laatste regels.

Je kunt het zien aan haar gezicht. Haar werkelijkheid wordt haar afgenomen en ze weet het.

Ze heeft haar moeder verloren en ze weet het.

Het is een foto vol verschrikkelijk verdriet.

Elke keer dat ik ernaar kijk, denk ik: ik weet precies hoe ze zich voelt.

Zonder erbij na te denken vis ik een potloodstompje uit mijn zak en druk het tegen het papier.

Onder het beverige handschrift van het meisje zet ik twee woorden van mezelf.

HOOFDSTUK 2

Ik ook.

De woorden trillen en het komt niet door de wind; het is mijn hand. Het onbekende handschrift brandt bijna in mijn ogen.

Iemand heeft mijn brief gelezen.

Iemand heeft mijn brief gelezen.

Ik kijk om me heen alsof het net is gebeurd, maar er is niemand anders op de begraafplaats. Ik ben hier sinds dinsdag niet meer geweest. Nu is het donderdagochtend – een wonder dat de brief er nog is. Meestal is hij verdwenen, meegenomen door de wind, een dier of iemand die hier werkt.

De brief is er nog en iemand heeft het nodig gevonden er iets bij te schrijven.

Het papier trilt in mijn hand.

Ik kan niet...

Dit is...

Wat... wie doet... waarom...

Ik zou willen gillen. Ik kan geen hele zinnen denken. Woede verteert mijn ingewanden.

Dit was privé. *Privé*. Iets tussen mij en mijn moeder.

Het is vast een man. Er zitten vuile vingerafdrukken langs de randen en het handschrift is hoekig. Het is arrogant om je met het verdriet van iemand anders te bemoeien en er een stuk van op te eisen. Mama zei altijd dat je in woorden een deel van de ziel van de schrijver kunt herkennen, en ik heb het gevoel dat die van hem van het papier schreeuwt.

Ik ook.

Nee, hij niet. Hij weet het echt niet.

Ik ga me beklagen. Dit mag niet. Dit is een begraafplaats. Mensen komen hier om ongestoord te rouwen. Dit is mijn plek. Van mij. Niet van hem.

Ik loop met driftige stappen over het gras en weiger mijn woede te laten sussen door de koele ochtendlucht. Ik heb pijn in mijn borst en het scheelt niet veel of ik barst in huilen uit.

Dit was iets van ons. Van mij en haar. Mijn moeder kan niet meer terugschrijven, en zijn woorden op mijn brief onderstrepen dat. Het is alsof hij me heeft neergestoken met zijn potlood.

Als ik boven aan de heuvel kom, hangen er tranen aan mijn wimpers en mijn adem schokt. De wind heeft een warboel gemaakt van mijn haar. Ik zie er niet uit straks. Ik kom te laat op school, met rode ogen en doorgelopen make-up. Alweer.

In het begin had de schoolpsycholoog, mevrouw Vickers, medelijden met me als ik er zo uitzag. Ze nam me mee naar haar kamer en gaf me papieren zakdoekjes. Aan het eind van het vorige schooljaar kreeg ik schouderklopjes en fluisterde ze me bemoedigend toe dat ik alle tijd moest nemen.

Maar nu is het half september en mijn moeder is al maanden dood. Sinds de school weer is begonnen vraagt iedereen zich af wanneer ik er nu eindelijk een beetje overheen kom. Afgelopen dinsdag klampte mevrouw Vickers me aan en in plaats van me bemoedigend toe te knikken tuitte ze haar lippen en vroeg of ik nog steeds elke ochtend naar de begraafplaats ging. Misschien moesten we er eens over praten of ik mijn tijd niet beter kon gebruiken, zei ze.

Dat gaat haar niet aan.

Het is trouwens niet elke ochtend. Alleen als papa vroeg naar zijn werk gaat, al geloof ik niet dat hij het zou merken. Als hij thuis is, bakt hij twee ei-

eren voor zichzelf en eet ze met een kommetje druiven erbij die ik gewassen en van de tros geplukt heb. Hij zit aan tafel, staart naar de muur en zegt niets.

Ik betwijfel of hij op tijd buiten zou zijn als ik het huis in brand zou steken.

Vandaag ging hij vroeg naar zijn werk. Het zonlicht, de frisse wind en de vredige rust van de begraafplaats leken een geschenk.

Maar de twee woorden die onder aan mijn brief zijn gekrabbeld voelen als een vloek.

Een man van middelbare leeftijd blaast met een lawaaiig apparaat bladeren en afgemaaid gras van de paden en stopt als ik naar hem toe loop. Hij heeft een soort uniform aan en een naamplaatje op zijn borst. Hij heet Melendez.

‘Kan ik iets voor je doen?’ vraagt hij met een licht Spaans accent. Hij kijkt niet onvriendelijk, maar ziet er moe uit.

Hij lijkt op zijn hoede. Ik maak vast een boze indruk. Hij denkt dat ik kom klagen.

Nou, daar heeft hij gelijk in. Dit zou verboden moeten zijn. Ik verkreukel de brief in mijn vuist, haal diep adem –

En dan stop ik.

Dat mag ik niet doen. Zij zou het niet willen.

Beheers je, Juliet.

Mama was altijd kalm. Nuchter en koel in een crisis. Ze moest wel, omdat ze van de ene oorlog naar de andere reisde.

Bovendien klink ik vast als een opgefokte halvegare. Zo zie ik eruit. Wat kan ik zeggen? Iemand heeft twee woorden op mijn brief geschreven? Een brief aan iemand die niet meer leeft? Iedereen kan het gedaan hebben. Er zijn honderden graven rond dat van mijn moeder. Elke dag komen hier tientallen bezoekers, zo niet meer.

Wat kan die tuinman eraan doen? De grafsteen van mijn moeder in de gaten houden? Een bewakingscamera ophangen?

Om iemand te betrappen die stiekem een potlood bij zich heeft?

‘Laat maar,’ zeg ik. ‘Het is niets.’

Ik loop terug naar haar graf en ga in het gras zitten. Zo kom ik te laat op

school, maar het kan me niet schelen. In de verte start de bladblazer van me-
neer Melendez, maar hier ben ik alleen.

Sinds haar dood heb ik haar negenentwintig brieven geschreven. Twee
brieven per week.

Ik ging gewoon door na de vele honderden toen ze nog leefde. Voor haar
werk gebruikte ze de modernste technologie, maar ze hield van de duur-
zaamheid en nauwkeurigheid van vroeger. Met de hand geschreven brieven.
Fototoestellen met filmpjes. Haar professionele foto's maakte ze altijd digi-
taal, zodat ze ze overal kon bewerken, maar eigenlijk had ze liever ouder-
wetse film die ontwikkeld moest worden. En zelfs in een Afrikaanse woestijn
waar ze hongersnood, oorlogen of terrorisme fotografeerde, vond ze de tijd
om mij een brief te schrijven.

We stuurden natuurlijk ook gewoon e-mails en we chatten als het kon.
Maar de brieven waren het belangrijkste. Het papier bracht de emoties over,
alsof de inkt, het stof en de zweetvlekken de woorden kracht gaven, zodat ik
haar angst, haar hoop en haar moed voelde.

Ik schreef altijd terug. Soms kreeg ze mijn brieven pas weken later, als die
haar via haar redacteur eindelijk bereikten op de plek waar ze aan het werk
was. En soms was ze thuis en kon ik haar mijn brief geven als ik naar school
ging. Dat maakte geen verschil. We schreven elkaar wat we dachten.

Toen ze stierf kon ik er niet mee ophouden. Meestal als ik bij haar graf
kom, kan ik niet ademen totdat ik mijn pen op het papier zet en haar mijn
gedachten vertel.

Maar nu ik die reactie heb gezien, kan ik geen woord meer aan haar schrij-
ven. Ik voel me kwetsbaar. Onbeschermd. Alles wat ik zeg kan door iemand
gelezen worden. Verdraaid. Veroordeeld.

Daarom schrijf ik haar niet.

Ik schrijf een brief aan hem.

HOOFDSTUK 3

Privacy is een illusie.

Dat weet je natuurlijk, want je hebt mijn brief gelezen. Die was niet aan jou gericht. Hij was niet voor jou. Hij had niets met jou te maken. Het was iets tussen mij en mijn moeder.

Ik weet dat ze dood is.

Ik weet dat ze de brieven niet kan lezen.

Ik kan maar heel weinig doen om het gevoel te hebben dat ik dicht bij haar ben.

En nu heb ik zelfs dit niet meer.

Begrijp je wat je me hebt afgepakt? Heb je enig idee?

Wat je schreef betekent dat je weet wat verdriet is.

Maar dat geloof ik niet.

Als dat waar was, zou je je niet met mijn verdriet hebben bemoeid.

Die meid is stapelgek, is mijn eerste reactie. Wie schrijft er nou aan een onbekende op een begraafplaats?

Maar wie ben ik om dat te zeggen?

Ze kent me trouwens niet. Ze kan niet weten wat ik begrijp.

Ik zou hier niet moeten staan. Het is dinsdagavond en dat betekent dat ik de andere kant van de begraafplaats moet maaien. Ik heb geen zeeën van tijd om hier rond te hangen en een brief van een onbekende te lezen. Melonhead keek al nijdig op zijn horloge toen ik vijf minuten te laat het materiaalblok binnenkwam. Hij wordt vast woedend als hij merkt dat ik niets uitvoer.

Als hij weer dreigt om het aan de rechter te vertellen, ga ik door het lint.

Algauw verdwijnt mijn eerste ergernis. Ik voel me alleen nog schuldig. Ik sta hier omdat ik iets dacht te herkennen in de vorige brief. Ik was benieuwd of er een nieuwe lag.

Ik had niet verwacht dat iemand zou lezen wat ik had geschreven.

Het is een klap in mijn gezicht dat zij blijkbaar hetzelfde gevoel heeft gehad.

Ik zoek in mijn zakken naar een potlood, maar vind alleen mijn sleutels en een aansteker.

O ja. Rev had het laatste uur een potlood nodig. Het is niets voor hem om iets wat hij heeft geleend niet terug te geven, al is het een oud potlood.

Misschien probeert het noodlot me te vertellen dat ik moet nadenken voor ik iets zeg, of schrijf. Ja, vast.

Ik vouw haar boze brief op en stop hem in mijn zak. Daarna trek ik mijn handschoenen weer aan en loop terug naar mijn maaimachine. Ik vind het vreselijk om hier te zijn, maar na een paar weken heb ik gemerkt dat hard werken helpt om na te denken.

Ik ga werken en denken.

En later kom ik terug om te schrijven.

HOOFDSTUK 9

Volgens mij weet jij zelf niet wat verdriet is. Anders zou je je niet bemoeid hebben met dat van mij.

Is het bij je opgekomen dat het ook niet mijn bedoeling was dat je zou lezen wat ik had geschreven?

‘Jules?’

Ik kijk op. De schoolkantine is bijna leeg. Rowan staat voor me en kijkt me afwachtend aan.

‘Is alles goed met je?’ vraagt ze. ‘De bel is al vijf minuten geleden gegaan. Ik dacht dat je naar de lockers zou komen.’

Ik vouw de brief die ik vanochtend heb gevonden op en stop hem in mijn rugzak. Ik trek de rits met een ruk dicht. Ik weet niet wanneer hij hem heeft geschreven, maar het moet vorige week zijn geweest want het papier is gekreukeld alsof het nat geworden en weer gedroogd is, en het heeft al sinds zaterdag niet meer geregend.

Ik ben dit weekend voor het eerst sinds een hele tijd niet naar de begraafplaats geweest. Het ergert me een beetje dat die brief daar dagenlang heeft gelegen. Zijn verontwaardiging is nu misschien verminderd, terwijl die van mij nieuw is en gloeit in mijn borst.

Gelukkig ben ik vanochtend gegaan. Dinsdagavond maaien ze en dan zouden ze de brief waarschijnlijk weggegooid hebben.

‘Wat was dat?’ vraagt Rowan.

‘Een brief.’

Ze dringt niet aan. Ze denkt dat het een brief aan mijn moeder is, en ik laat het zo.

Ze hoeft niet te gaan denken dat ik nog gekker ben dan ze al denkt.

De tweede bel gaat. Ik moet opschieten. Als ik te laat kom moet ik nablijven. Alweer. Genoeg reden om harder te gaan lopen.

Ik kan echt niet nablijven. Niet nog een keer een uur in dat lokaal zitten. De stilte doet pijn aan mijn oren en geeft me te veel tijd om na te denken.

Rowan loopt naast me. Ze gaat waarschijnlijk met me mee naar de klas om de leraar over te halen om mij niet op te schrijven voor te laat komen. Zij hoeft zich geen zorgen te maken over nablijven – alle leraren zijn dol op haar. Ze zit bij alle vakken vooraan en hangt aan hun lippen alsof ze elke ochtend snakkend naar kennis wakker wordt. Het is makkelijk om een hekel te hebben aan Rowan: ze is mooi, verfiynd, aardig tegen iedereen en haalt moeiteloos achten en negens, lijkt het. Ze zou populairder zijn als ze niet zo volmaakt was. Dat zeg ik vaak tegen haar.

Eerlijk gezegd zou ze ook populairder zijn als ze niet bevriend was met het wrak van de hoogste klas.

Toen ik vanochtend die brief vond dacht ik dat ik in tranen zou uitbarsten nadat ik hem had gelezen. Maar ik heb zin om die loser op te zoeken en hem een klap in zijn gezicht te geven. Elke keer dat ik de brief lees word ik bozer.

Is het bij je opgekomen dat het ook niet mijn bedoeling was dat je zou lezen wat ik had geschreven?

Mijn woede helpt om me niet af te vragen of hij gelijk heeft.

De gangen zijn leeg. Dat kan toch niet? Waar zijn de andere zondaars? Waarom ben ik altijd de enige die te laat is?

Bovendien was ik hier al. Ik ben fysiek in het gebouw. En ik word heus geen oplettende leerling zodra de leraar aan zijn dansje voor het bord begint.

Tegen de tijd dat we de klas naderen, rennen we half en gaan slippend door de bochten. Ik grijp de muur vast voor de laatste afslag.

Ik voel de hete vloeistof eerder dan de botsing. Hij brandt op mijn huid en ik geef een gil. Ik heb een beker koffie over me heen gekregen. Ik klap tegen iets aan, glij uit en val.

Niet iets, maar iemand.

Ik lig op de grond, met ongepoetste zwarte werkschoenen voor mijn neus.

In een romcom zou dit de enigszins pijnlijke maar betoverende eerste ontmoeting van de geliefden zijn. De jongen zou eruitzien als een filmster, in het voetbalteam zitten en ook nog goed uit zijn woorden kunnen komen. Hij zou me overeind helpen en toevallig een extra T-shirt in zijn rugzak hebben. Ik zou het aantrekken op de wc, en op een of andere manier zouden mijn borsten groter zijn en mijn heupen smaller. Hij zou me naar de klas brengen en me vragen voor het schoolfeest.

In werkelijkheid is hij Declan Murphy, en hij gromt bijna. Zijn shirt en jack zijn ook kletsnat van de koffie en hij trekt de stof weg van zijn borst.

Terwijl de jongen in de romcom de ster van het voetbalteam is, is Declan het uitschot van de hoogste klas. Hij heeft een strafblad en een vaste plaats in het nablijflokaal. Hij is groot en dreigend, en ook al vinden sommige meisjes zijn kastanjebruine haar en scherpe kaken misschien aantrekkelijk, de duistere blik in zijn ogen is genoeg om ze op afstand te houden. Door een van zijn wenkbrauwen loopt een litteken, en dat is waarschijnlijk niet zijn enige. De meeste mensen zijn bang voor hem en daar hebben ze goede redenen voor. Rowan probeert me overeind te helpen en trekt me tegelijk van hem weg.

Hij bekijkt me met volstrekte minachting. ‘Ben je niet goed bij je hoofd?’ zegt hij grof.

Ik ruk me los van Rowan. Mijn shirt zit aan mijn lijf geplakt en hij kan vast door de pastelgroene stof heen mijn paarse bh zien. Ondanks de hete koffie ben ik nu koud en nat. Ik weet niet of ik wil gaan huilen of tegen hem schreeuwen.

Ik barst bijna in snikken uit, maar ik vecht ertegen. Ik ben niet bang voor hem. ‘Jij bent tegen mij aan gelopen.’

Hij kijkt me woedend aan. ‘Ik rende niet.’

Opeens doet hij een stap naar voren. Zonder het te willen deins ik achteruit.

Misschien ben ik toch bang voor hem.

Ik weet niet wat ik dacht dat hij ging doen. Hij is zo heftig. Als hij mijn reactie ziet, stopt hij en kijkt me honend aan. Dan bukt hij zich en raapt zijn rugzak op.

O.

Zou ik echt niet goed bij mijn hoofd zijn? Ik heb zin om tegen hem te schreeuwen, ook al was het mijn schuld. Ik klem mijn kiezen op elkaar.

Beheers je, Juliet.

De herinnering aan mijn moeder raakt me vol en hard, en onverwacht. Het is een wonder dat ik niet begin te huilen. Eén verkeerd woord en ik stort in.

Declan richt zich op en kijkt nog steeds minachtend. Ik weet zeker dat hij iets echt gemeens gaat zeggen. Na de verwijtende brief die ik heb gelezen zou dat genoeg zijn om me in een zielig hoopje mens te veranderen.

Maar als onze blikken elkaar ontmoeten, ziet hij iets in mijn ogen waardoor de woede van zijn gezicht verdwijnt.

Naast ons klinkt een schelle stem. ‘Declan Murphy. Je bent weer eens te laat, zie ik.’

Meneer Bellicaro, mijn biologieleraar van een paar jaar geleden, staat naast Rowan. Ze heeft rode wangen en lijkt bijna in paniek. Ze zag de ruzie waarschijnlijk aankomen en is snel een leraar gaan halen. Dat is echt iets voor haar. Ik weet niet of ik opgelucht ben of het vervelend vind. Achter hem staat de deur van een klas open en kinderen gluren de gang in.

Declan slaat koffiedruppels van zijn jack. ‘Ik was niet te laat. Zij is tegen mij aan gerend.’

Meneer Bellicaro tuit zijn lippen. Hij is klein en heeft een buikje dat benadrukt wordt door zijn rode trui. Hij is niet erg populair. ‘Voedsel is buiten de kantine niet toegestaan –’

‘Koffie is geen voedsel,’ zegt Declan.

‘Nou, Murphy, je weet de weg naar de kamer van de directeur.’

‘Ja, zal ik een kaartje voor je tekenen?’ Zijn stem klinkt woedend en hij leunt naar voren. ‘Dit is niet mijn schuld.’

Rowan deinst geschrokken achteruit. Ze duikt bijna in elkaar. Ik snap het

wel. Even vraag ik me af of die jongen een leraar gaat slaan.

Meneer Bellicaro richt zich op. ‘Moet ik de bewaking waarschuwen?’

‘Nee hoor,’ zegt Declan bitter, en hij houdt zijn handen in de lucht. Zijn blik is boos en dreigend. ‘Ik ga al.’ Hij loopt zacht vloekend weg. Hij knijpt zijn koffiebekertje fijn en smijt het naar een prullenbak.

Er kolken zoveel emoties door me heen dat ik bijna niet kan kiezen. Schaamte omdat het echt mijn schuld was en ik hier blijf staan en hem de schuld laat krijgen. Verontwaardiging over de manier waarop hij praatte. Angst door zijn gedrag.

En nieuwsgierigheid omdat de woede opeens van zijn gezicht verdween toen hij mijn ogen zag.

Ik wou dat ik een foto had kunnen nemen van zijn gezicht op dat moment. Of nu, zoals hij wegloopt door de gang vol schaduwen. Er valt zonlicht op zijn haren en het wordt bijna goudkleurig bij elk raam waar hij langsloopt, maar er kleven schaduwen aan zijn brede schouders en donkere jeans. Sinds de dood van mijn moeder heb ik mijn camera niet meer willen aanraken, maar opeens wou ik dat ik hem in mijn handen had. Mijn vingers jeuken.

‘Dit is voor jou, Juliet.’

Ik draai me om. Meneer Bellicaro houdt een wit papiertje naar me op. Nablijven. Alweer.